

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΕΥΧΗ

THE WITCHER
ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΓΗΤΕΥΤΗ

Andrzej Sapkowski

Η φωνή της λογικής 1

Πήγε κοντά του το ξημέρωμα.

Μπήκε προσεκτικά, σιγαλά, ακροπατώντας ήσυχα, διασχίζοντας την κάμαρη σαν φάντασμα, σαν οπτασία, και ο μόνος θόρυβος που συνόδευε τις κινήσεις της ήταν απ' το μανδύα της, καθώς άγγιζε απαλά το γυμνό της δέρμα. Κι όμως, το ανεπαίσθητο, το απειροελάχιστο εκείνο θρόισμα ξύπνησε το γητευτή, ή ίσως και να τον τράβηξε απλώς απ' το μεσοϋπνι, όπου λικνιζόταν μονότονα, σάμπως σε μια αβυσσαλέα έκταση, μετέωρος ανάμεσα στο βυθό και την επιφάνεια μιας ήρεμης θάλασσας, παραδομένος στους απαλούς κυματισμούς απ' τους θυσάνους των φυκιών.

Εκείνος δεν σάλεψε, δεν έκανε κανένα μορφασμό. Η κοπέλα τον πλησίασε, άφησε το μανδύα της να γλιστρήσει στο πάτωμα, κι αργά, διστακτικά ακούμπησε το λυγισμένο της γόνατο στην άκρη του κρεβατιού. Την παρατηρούσε κάτω απ' τα μισόκλειστα βλέφαρα, χωρίς να φανερώνει πως είναι ξύπνιος. Η κοπέλα σύρθηκε προσεκτικά στα σεντόνια κι ύστερα επάνω του, κλείνοντας τον ανάμεσα στους μηρούς της. Στηριγμένη στα τεντωμένα της μπράτσα, του χάιδεψε το πρόσωπο με τα μαλλιά της που ευωδιάζαν χαμομήλι. Αποφασιστικά και κάπως ανυπόμονα άγγιξε με την άκρια του στήθους της τα βλέφαρά του, τα μάγουλα, τα χείλη. Εκείνος χαμογέλασε και την έπιασε από τα μπράτσα, με μια πολύ αργή κίνηση, απαλά, προσεκτικά. Όρθωσε το κορμί της, ξεφεύγοντας από τα δάκτυλά του, λάμποντας ολόκληρη, και το φέγγος της χωνεύτηκε μες στη φωτερή καταχνιά της αυγής. Εκείνος προσπάθησε να κουνηθεί, όμως, πιέζοντάς τον θαρρετά

και με τα δυο της χέρια, του απαγόρευσε ν' αλλάξει θέση, ενώ με απαλές αλλά αποφασιστικές κινήσεις των λαγονιών της απαίτησε την απόκρισή του.

Της αποκρίθηκε. Εκείνη δεν απέφυγε τα χέρια του, έριξε πίσω το κεφάλι, τα μαλλιά της αναδεύτηκαν βίαια. Το δέρμα της ήταν ψυχρό και παράδοξα λείο. Τα μάτια που αντίκρισε, όταν πλησίασε το πρόσωπό του στη μορφή της, ήταν μεγάλα και σκοτεινά σαν της νεράιδας.

Λάμνοντας δυνατά, βούλιαξε σε μια φλογάτη θάλασσα, που μάνιαζε και θρασομανούσε, έχοντας χάσει εντελώς την πρωινή της γαλήνη.

Ο γητευτής

I

Αρκετό καιρό μετά, έλεγαν πως ο άνθρωπος εκείνος ήρθε στα μέρη μας βόρεια απ' την πύλη των Σκοινάδων. Έφτασε πεζός, τραβώντας το φορτωμένο άλογό του απ' το χαλινάρι. Ήταν αργά το απόγευμα, οι πόρτες των σκοινάδων και των σαμαράδων ήτανε πια κλειστές, και ο μικρός δρομάκος είχε ερημώσει. Έκανε ζέστη, μα ο άνθρωπος εκείνος είχε ριγμένο στους ώμους του ένα μαύρο χιτώνιο. Τον πρόσεξαν όλοι.

Σταμάτησε μπρος στο πανδοχείο *Το παλιό Νάρακορι*, στάθηκε για λίγο, αφουγκράστηκε τον αχό απ' τις φωνές. Το πανδοχείο, όπως πάντα την ώρα αυτή, ήταν γεμάτο κόσμο.

Ο άγνωστος δεν μπήκε στο *Παλιό Νάρακορι*. Τράβηξε το άλογο παρακάτω, κατηφορίζοντας το δρομάκι. Εκεί βρισκόταν ένα άλλο χάνι. Το λέγανε *Στης αλεπούς* κι ήταν τελείως άδειο. Το καπνελιό αυτό δεν είχε καλή φήμη. Ο χανιτζής σήκωσε το κεφάλι από ένα βαρέλι με αγγούρια τουρσί και περιεργάστηκε το νεοφερμένο απ' την κορφή μέχρι τα νύχια. Ο ξένος, δίχως να βγάλει το χιτώνιο, στάθηκε μπρος απ' τον πάγκο ακίνητος, απροσπέλαστος, βουβός.

«Τι να σερβίρω;»

«Μπίρα», είπε ο άγνωστος. Η φωνή του δεν ήτανε ευχάριστη.

Ο χανιτζής σκούπισε τα χέρια σε μια σκουρόχρωμη ποδιά και γέμισε ένα πύλινο κύπελλο. Το κύπελλο ήταν χαρακωμένο.

Ο άγνωστος δεν ήταν γέρος, τα μαλλιά του όμως ήταν σχε-

δόν ολότελα λευκά. Κάτω απ' το κιτόνιο φορούσε ένα φθαρμένο δερμάτινο γιλέκο, με δεσίματα στη βίαση του λαιμού και στους ώμους. Όταν έβγαλε το κιτόνιό του, όλοι πρόσεξαν ότι ζωσμένο στην πλάτη του κουβάλαγε ένα σπαθί. Αυτό δεν ήταν περίεργο, στη Βιζίμα όλοι σχεδόν είχαν επάνω τους κάποιο όπλο. Μόνο που κανείς δεν είχε περασμένο το σπαθί του στην πλάτη, σαν τόξο ή σαν φαρέτρα.

Ο άγνωστος δεν κάθισε στο τραπέζι, ανάμεσα στους λιγοστούς θαμώνες. Συνέχισε να στέκεται μπροστά στον πάγκο καρφώνοντας το χανιτζή με το διαπεραστικό του βλέμμα. Κάπου κάπου έπινε απ' το κύπελλο.

«Ψάχνω ένα μέρος να περάσω τη νύχτα».

«Δεν έχω», γρύλλισε ο χανιτζής, ρίχνοντας μια ματιά στις σκονισμένες και λερές μπότες του ξένου. «Ρώτησε στο *Παλιό Νάρακορι*».

«Θα προτιμούσα εδώ».

«Δεν έχω».

Ο χανιτζής αναγνώρισε επιτέλους την προφορά του ξένου, ήταν από τη Ρίβια.

«Θα σε πληρώσω», είπε ο ξένος ήσυχια, σαν να μην ήταν σίγουρος.

Και ακριβώς τότε άρχισε η φριχτή εκείνη ιστορία.

Ένας βλογοκομμένος κρεμανταλάς, που απ' τη στιγμή που μπήκε ο ξένος στο μαγαζί δεν πήρε από πάνω του το απειλητικό του βλέμμα, σηκώθηκε και πλησίασε τον πάγκο. Οι δύο του σύντροφοι στάθηκαν δυο βήματα πίσω του.

«Δεν υπάρχει χώρος, παλιολεχρίτη, αγύρτη από τη Ρίβια», είπε βραχνά ο βλογοκομμένος, καθώς στεκόταν δίπλα ακριβώς από τον άγνωστο. «Εδώ, στη Βιζίμα, δεν μας χρειάζονται κάτι τέτοιοι σαν του λόγου σου. Είναι πόλη νοικοκυραίων ετούτη!»

Ο άγνωστος πήρε το κύπελλό του και παραμέρισε. Κοίταξε το χανιτζή, αλλά εκείνος απέφυγε το βλέμμα του. Ούτε του πέρασε

καν απ' το μυαλό να υπερασπιστεί το Ρίβιο. Άλλωστε, κανείς δεν συμπαθούσε τους Ρίβιους.

«Όλοι οι Ρίβιοι είναι λωποδύτες», συνέχισε ο βλογοκομμένος, αναδίνοντας μια αποφορά μπίρας, σκόρδου και μοχθηρίας. «Ακούς τι σου λέω, βρωμιάρη;»

«Δεν ακούει. Τ' αυτιά του έχουνε φράξει απ' τις σβουινιές», είπε ένας από εκείνους πίσω του, κι ο άλλος κάγχασε.

«Πλήρωσε αμέσως και ξεκουπίσου από 'δώ!» ούρλιαξε ο βλογοκομμένος.

Ο άγνωστος έστρεψε και τον κοίταξε.

«Πρώτα να τελειώσω την μπίρα μου».

«Θα σε βοηθήσουμε κι εμείς», σύριξε ο μαντράχαλος. Με μια απότομη κίνηση, πέταξε από το χέρι του Ρίβιου το κύπελλο και, αρπάζοντάς τον από το μπράτσο, έχωσε τα δάχτυλά του στη δερμάτινη ζώνη που διέτρεχε διαγώνια το στήθος του ξένου. Ένας από εκείνους που βρίσκονταν πίσω του σήκωσε τη γροθιά του για να τον χτυπήσει. Ο ξένος κουλουριάστηκε στη θέση που βρισκόταν, κάνοντας το βλογοκομμένο να χάσει την ισορροπία του. Το σπαθί σφύριξε καθώς έβγαινε από τη θήκη και έλαμψε για λίγο στο φως των πυρσών. Επακολούθησε πανδαιμόνιο. Μια κραυγή. Κάποιος απ' τους υπόλοιπους θαμώνες έτρεξε προς την έξοδο. Μια καρέκλα έσπασε με πάταγο, τα πύλινα σκεύη συντρίφτηκαν στο πάτωμα υπόκωφα. Ο χανιτζής, που τα χείλια του έτρεμαν, είχε καρφώσει το βλέμμα στο μακελεμένο πρόσωπο του βλογοκομμένου. Εκείνος, αρπάζοντας με τα δάχτυλα την άκρη του πάγκου, σύρθηκε και χάθηκε απ' τα μάτια του, σαν να βούλιαξε στη θάλασσα. Οι άλλοι δύο κείτονταν στο πάτωμα. Ο ένας ήταν ακίνητος, ο άλλος ούρλιαζε και έτρεμε σύγκορμος μέσα σε μια σκοτεινή κηλίδα που ολοένα μεγάλωνε. Το υστερικό, διαπεραστικό σκούξιμο μιας γυναίκας έσκισε τον αέρα. Ο χανιτζής, που έτρεμε σαν φύλλο, πήρε βαθιά ανάσα και άρχισε να ξερνοβολάει.

Ο άγνωστος υποχώρησε προς τον τοίχο. Το σώμα του είχε

ζαρώσει από την ένταση, σε στάση επαγρύπνησης. Κράταγε το σπαθί και με τα δυο του χέρια, διαγράφοντας με την άκρη του κύκλους στον αέρα. Κανείς δεν σάλεψε. Ο τρόμος, σαν κρύα λάσπη, σκέπαζε τα πρόσωπα, παρέλυε τα μέλη, έφραζε τους λαιμούς.

Οι φρουροί μπήκαν στο χάνι με πάταγο και αγριοφωνάρες. Ήτανε τρεις. Θα 'πρεπε να βρίσκονταν κάπου εκεί κοντά. Βαστούσαν ρόπαλα επενδυμένα με δερμάτινους ιμάντες, αλλά μόλις αντίκρισαν τα πτώματα έβγαλαν αμέσως τα σπαθιά τους. Ο Ρίβιος σπηρίχτηκε με την πλάτη στον τοίχο και, με το αριστερό χέρι, τράβηξε από την ψηλή του μπότα ένα σιλέτο.

«Πέταξέ το!» βρυχήθηκε ένας απ' τους φρουρούς με φωνή που έτρεμε από την ένταση. «Πέταξέ το, κακούργε! Θα έρθεις μαζί μας!»

Ο δεύτερος φρουρός αναποδογύρισε ένα τραπέζι, κλείνοντας στον Ρίβιο την πλαϊνή οδό διαφυγής.

«Τρέξε να φέρεις ανθρώπους, Τρέσεκ!» ούρλιαξε στον τρίτο, που στεκόταν κοντύτερα στην πόρτα.

«Δεν χρειάζεται», είπε ο άγνωστος, κατεβάζοντας το σπαθί του. «Θα έρθω μόνος μου».

«Θα έρθεις, σπορά της σκύλας, αλλά δεμένος πισθάγκωνα!» ξελαρυγγίστηκε εκείνος με την τρεμάμενη φωνή. «Πέτα το σπαθί σου, γιατί σου παίρνω το κεφάλι ετούτη τη στιγμή!»

Ο Ρίβιος ίσιωσε το κορμί του. Έβαλε γρήγορα κάτω απ' την αριστερή του μασχάλη τη λεπίδα και, σηκώνοντας το δεξί του χέρι προς το μέρος των φρουρών, χάραξε στον αέρα βιαστικά ένα πολύπλοκο σημάδι. Τα καρφιά, που ήταν πυκνά μπηγμένα στα φαρδιά μανίκια του δερμάτινου πουκαμίσου του, άστραψαν αλλόκοτα.

Οι φρουροί έκαναν ένα βήμα πίσω, σκεπάζοντας τα μάτια τους με τα μπράτσα. Κάποιος θαμώνας πετάχτηκε επάνω, ένας άλλος κάθηκε πίσω από την πόρτα. Η γυναίκα έσκουξε ξανά, άγρια, τρομαχτικά.

«Θα έρθω μόνος μου», επανέλαβε ο άγνωστος με μια ηχηρή,

μεταλλική φωνή. «Κι εσείς οι τρεις τραβάτε μπρος. Θέλω να με πάτε στον καστελάνο. Το δρόμο δεν τον ξέρω».

«Μάλιστα, κύριε», ψέλλισε ο φρουρός, χαμηλώνοντας το κεφάλι. Κινήθηκε προς την εξώπορτα, κοιτώντας γύρω του αβέβαια. Οι άλλοι δύο βγήκαν ξοπίσω του, πσωπατώντας, βιαστικά. Ο άγνωστος τους ακολούθησε, βάζοντας το σπαθί του στο θηκάρι και το σιλέτο στην μπότα του. Καθώς περνούσαν δίπλα από τα τραπέζια, οι θαμώνες έκρυβαν τα πρόσωπά τους με τις άκριες απ' τις πουκαμίες τους.

II

Ο Βέλεραντ, ο καστελάνος της Βιζίμας, έξυσε αμήχανα το πηγούνι του και έπεσε σε βαθιά συλλογή. Δεν ήταν ούτε προληπτικός ούτε αλαφροϊσκιωτος, αλλά δεν ένιωθε άνετα να μείνει μόνος με τούτον τον ασπρομάλλη. Τελικά το πήρε απόφαση.

«Αφήστε μας μόνους», διέταξε τους φρουρούς. «Κι εσύ, κάθισε. Όχι, όχι εδώ. Εκεί, πιο πέρα, αν έχεις την καλοσύνη».

Ο άγνωστος κάθισε. Δεν είχε πια ούτε το σπαθί του ούτε το μαύρο του χιτώνιο.

«Σε ακούω», είπε ο Βέλεραντ, παίζοντας με ένα βαρύ σιδερένιο ακιδωτό ρόπαλο, που βρισκόταν επάνω στο τραπέζι. «Είμαι ο Βέλεραντ, ο καστελάνος της Βιζίμας. Τι έχεις να πεις, αξιότιμε λήσταρχε, προτού σε στείλω στο μπουντρούμι; Τρεις σκοτωμένοι, απόπειρα μαγγανείας, δεν τα πήγες και άσχημα. Για κάτι τέτοια, εμείς εδώ στη Βιζίμα σε ανασκολοπίζουμε στο πι και φι. Αλλά, καθώς είμαι δίκαιος άνθρωπος, θ' ακούσω πριν τι έχεις να μου πεις. Μίλα!»

Ο Ρίβιος ξεκούμπωσε το γιλέκο του κι έβγαλε από μέσα ένα κομματάκι άσπρο κατοικίσιο δέρμα.

«Τα καρφώνετε στα σταυροδρόμια και στα χάνια», είπε ήσυχχα. «Είναι αλήθεια αυτό που γράφει;»

«Α», έκανε ο Βέλεραντ, κοιτάζοντας τα γράμματα πάνω στο κακοπαθημένο δέρμα. «Ωστε περί αυτού πρόκειται. Έπρεπε να το καταλάβω απ' την αρχή. Ε, λοιπόν, αλήθεια είναι. Το υπογράφει ο Φόλτεστ, ο βασιλιάς και κύρνης της Τεμερίας, του Πόνταρ και του Μαχακάμ. Δηλαδή, πέρα για πέρα αληθινό. Όμως η προκήρυξη είναι προκήρυξη και ο νόμος είναι νόμος. Κι εγώ, εδώ στη Βιζμα, το νόμο προσέχω και την τάξη! Και δεν θα επιτρέψω σε κανέναν να σφάζει τον κοσμάκη ατιμωρητί. Κατάλαβες;»

Ο Ρίβιος κούνησε το κεφάλι, σημάδι πως κατάλαβε. Ο Βέλεραντ ρώτησε θυμωμένα:

«Έχεις το διακριτικό του γητευτή;»

Ο άγνωστος έψαξε ξανά στο άνοιγμα του γιλέκου του και έβγαλε ένα στρογγυλό μενταγιόν περασμένο σε ασημένια αλυσιδίτσα. Στο μενταγιόν εικονιζόταν ένα κεφάλι λύκου με ορθά-νοικτα σαγόνια.

«Όνομα έχεις; Μπορείς να πεις ένα οποιοδήποτε, δεν ρωτάω από περιέργεια αλλά για να διευκολυνθεί η συζήτηση».

«Γκέραλι με λένε».

«As είναι και Γκέραλι. Από τη Ρίβια, όπως συμπεραίνω από την προφορά σου...»

«Από τη Ρίβια».

«Έχει καλώς. Ξέρεις κάτι, Γκέραλι; Μ' αυτό μην ασχολείσαι». Ο Βέλεραντ χτύπησε την προκήρυξη με την ανοικτή του παλάμη. «Πρόκειται για πολύ σοβαρή υπόθεση. Αρκετοί δοκίμασαν την τύχη τους ως τώρα. Όμως, φιλαράκο, αυτό δεν είναι το ίδιο με το να κάνεις κιμά δυο τρεις αχρείους».

«Το ξέρω, καστελάνε. Αυτή είναι η δουλειά μου. Κι εδώ γράφει: τρεις χιλιάδες όρεν αμοιβή».

«Τρεις χιλιάδες». Ο Βέλεραντ σήκωσε τα φρύδια του. «Και τη βασιλοπούλα για γυναίκα, όπως ψιθυρίζει ο κόσμος, αν και κάτι τέτοιο ο προσφιλής μας Φόλτεστ δεν το έγραψε».

«Δεν με νοιάζει η βασιλοπούλα», αποκρίθηκε ήρεμα ο Γκέ-

ραλι. Καθόταν ακίνητος, με τα χέρια ακουμπισμένα στα γόνατά του. «Εδώ γράφει: τρεις χιλιάδες».

«Σε τι καιρούς ζούμε», αναστέναξε ο καστελάνος. Σε τι καιρούς ελεεινούς! Είκοσι χρόνια πριν, ποιος θα μπορούσε να διανοηθεί, ακόμη και πωμένος, πως θα ήταν δυνατόν να υπάρχουν τέτοια επαγγέλματα; Γπτευτές! Πλανόδιοι εξολοθρευτές βασιλίσκων! Περιπλανώμενοι φονιάδες δράκων και βρικόλακων! Για πες μου, Γκέραλι. Στη δουλειά που κάνεις επιτρέπεται να πίνεις μπίρα;»

«Βεβαίως».

Ο Βέλεραντ χτύπησε τις παλάμες του.

«Μπίρα!» φώναξε. «Κι εσύ, Γκέραλι, έλα να κάτσεις πιο κοττά. Δεν με πειράζει».

Η μπίρα ήταν κρύα και αφρισμένη.

«Μας βρήκαν καιροί ελεεινοί», μονολόγησε ο Βέλεραντ ρουφώντας την μπίρα του. «Η φρίκη έχει κατακλύσει το καθετί. Στο Μαχακάμ, επάνω στα βουνά, τα τελώνια πλημμύρισαν τον τόπο. Στα δάση, εκεί όπου παλιά ζούσαν μονάχα λύκοι, τώρα τριγυρνούν βρικόλακες, παγανά, όπου και να πας θα πέσεις πάνω σε κάποιο λυκάνθρωπο ή ένα άλλο τέρας. Στα χωριά, νεράιδες και στοιχειά αρπάζουν τα παιδιά απ' τις μανάδες τους, υπάρχουν εκατοντάδες τέτοια περιστατικά. Κι ακόμη, αρρώστιες που κανένας δεν έχει ξανακούσει, να σου σηκώνεται η τρίχα της κεφαλής. Και τώρα, για να ολοκληρωθεί η συμφορά μας, ετούτο!» Έσπρωξε το κομματάκι του δέρματος στην επιφάνεια του τραπεζιού. «Δεν είναι περίεργο, Γκέραλι, που οι υπηρεσίες που προσφέρεις έχουνε τόσο ζήτηση».

«Πρόκειται για προκήρυξη του βασιλιά, καστελάνε». Ο Γκέραλι σήκωσε το κεφάλι του. «Μήπως ξέρετε λεπτομέρειες;»

Ο Βέλεραντ τεντώθηκε στην καρέκλα, έπλεξε τις παλάμες επάνω στο στομάχι του.

«Λεπτομέρειες; Και βέβαια ξέρω. Όχι από πρώτο χέρι, πάντως από αξιόπιστες πηγές».

«Αυτό ακριβώς γυρεύω και εγώ».

«Ωστε επιμένεις. Ας είναι. Άκου, λοιπόν». Ο Βέλεραντ ήπιε μια γουλιά μπίρα και χαμήλωσε τη φωνή του. «Ο προσφιλής μας Φόλτεστ, ως πρίγκιπας ακόμα, όταν κυβερνούσε ο γερο-Μέντελ, ο πατέρας του, καυχιότανε για το τι είναι ικανός να κάνει. Και ήταν ικανός για αρκετά. Πιστέψαμε πως όταν μεγαλώσει θα του περάσει. Κι ωστόσο, λίγο καιρό μετά τη στέψη του, αμέσως μόλις πέθανε ο γερο-βασιλιάς, ο Φόλτεστ ξεπέρασε τον ίδιο του τον εαυτό. Μας άφησε όλους άναυδους. Να μην σ' τα πολυλογώ, σκάρωσε παιδί με την ομογάλακτη αδερφή του, την Άντα. Η Άντα ήταν μικρότερή του, τους έβλεπαν συνέχεια μαζί, κανείς όμως δεν υποψιαζόταν κάτι, εκτός ίσως από την ίδια τη βασίλισσα. Εν ολίγοις: μια μέρα κοιτάμε, και η Άντα έχει μια κοιλιά ίσαμε εκεί κάτω. Και ο Φόλτεστ ήδη μιλάει για γάμο. Με την αδερφή του, με προσέχεις, Γκέραλτ; Η κατάσταση κρεμόταν από μια κλωστή, γιατί εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο Βίζιμρ από το Νόβιγκραντ σκέφτηκε να δώσει στον Φόλτεστ για γυναίκα την κόρη του, Ντάλκα. Έστειλε πρεσβεία κι εμείς έπρεπε να κρατάμε τον βασιλιά απ' το γιακά γιατί ήθελε να πάει και να ξυλοφορτώσει τους απεσταλμένους. Τελικά, ευτυχώς, τα καταφέραμε, γιατί διαφορετικά ο τσαντιομένος Βίζιμρ θα μας είχε κολατοίσει για πρωινό. Ύστερα, με τη βοήθεια της Άντας, που είπε δυο λογάκια στον αδελφούλη της, πετύχαμε να αποτρέψουμε το μωξιάτικο από έναν πρόωρο γάμο. Κι ύστερα η Άντα γέννησε την καθορισμένη ώρα – πώς θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά; Και τώρα άκου, γιατί εδώ αρχίζει το καλύτερο. Αυτό που γεννήθηκε, ελάχιστοι το είδαν, ενώ η μαμή πήδηξε από το παράθυρο του πύργου και σκοτώθηκε και μιας δεύτερης της σάλειψε το λογικό και μέχρι σήμερα γυρίζει σαν αλλοπαρμένη. Έχω, λοιπόν, λόγους να πιστεύω ότι το υπερφυσικό μπάσταρδο δεν ήταν και τόσο χαριτωμένο. Ήτανε κοριτσάκι. Πέθανε αμέσως μετά, απ' ό,τι φάνηκε κανείς δεν βιάστηκε να του δέσει τον ομφάλιο λώρο. Η Άντα, για καλή της τύχη, δεν έζησε μετά τον τοκετό. Κι ύστε-

ρα, φιλαράκο, ο Φόλιτεστ αποδείχτηκε βλαμμένος για ακόμη μια φορά. Το υπερφυσικό μπάσταρδο έπρεπε ή να το κάψουν ή να το παραχώσουν σε κανέναν ερημότοπο, κι όχι να το βάλουν σε σαρκοφάγο στα υπόγεια του παλατιού».

«Τώρα είναι αργά για ν' αλλάξουν τα πράγματα». Ο Γκέραλι σήκωσε το κεφάλι. «Σε κάθε περίπτωση έπρεπε να καλέσετε κάποιον απ' τους Σοφούς».

«Μιλάς για τους απατεώνες αυτουούς, που πάνω στα καπέλα τους έχουν άστρα; Μα φυσικά, ήρθαν καμιά δεκαριά από δαύτους, όταν μαθεύτηκε τι βρίσκεται μέσα σ' εκείνη τη σαρκοφάγο. Και τι είναι αυτό που βγαίνει τις νύχτες από 'κεί μέσα. Αν και δεν άρχισε να βγαίνει αμέσως. Για επτά χρόνια μετά από την κηδεία όλα ήταν ήσυχια. Όσπου μια νύχτα με πανσέληνο, στο παλάτι ξεσπάει φασαρία. Κραυγές, ουρλιαχτά! Δεν έχει νόημα να σου τα διηγηθώ, ξέρεις περί τίνος πρόκειται. Διάβασες και την προκήρυξη. Το μωρό μέστωσε μέσα στο κιβούρι του, θέριεψε κυριολεκτικά. Μα πιο πολύ απ' όλα θέριεψαν τα δοντάκια του. Με μία λέξη, έγινε λάμια. Κρίμα, που δεν έχεις δει πώματα. Τουλάχιστον, όσα έχω δει εγώ. Σίγουρα θα παρατούσες τη Βιζιμα και όπου φύγει φύγει...»

Ο Γκέραλι σώπαινε.

«Τότε», συνέχισε ο Βέλεραντ, «όπως σου είπα ήδη, ο Φόλιτεστ περιμάζεψε εδώ όλο τον άθλιο συρφετό των μάγων. Κάνανε φοβερό σαματά μιλώντας ο ένας με τον άλλο, και παραλίγο να έρθουνε στα χέρια κραδαίνοντας εκείνα τα ραβδιά τους, που σίγουρα τα έχουν για να διώχνουνε τους σκύλους, αν κάποιος απ' αυτούς τους μυριστεί και τους πάρει στο κυνήγι. Και, απ' ό,τι φαίνεται τους παίρνουν στο κυνήγι ταχτικά. Να με συμπαθάς, Γκέραλι, αν έχεις άλλη γνώμη για τους μάγους –σίγουρα με το επάγγελμα που κάνεις θα έχεις άλλη γνώμη– όμως για μένα όλοι αυτοί δεν είναι παρά μια δράκα χαραμοφάπδες και ρεμπεσκέδες. Εσείς οι γητευτές δημιουργείτε στον κόσμο μεγαλύτερη εμπιστοσύνη. Τουλάχιστον είσαστε –πώς να το θέσω;– πιο χειροπαστοί».

Ο Γκέραλτ χαμογέλασε, αλλά δεν έκανε κάποιο σχόλιο.

«As ξανάρθουμε, όμως, στο θέμα μας». Ο καστελάνος έριξε μια ματιά στο κύπελλό του και συμπλήρωσε μπίρα στον ίδιο και στον Ρίβιο. «Ορισμένες από τις συμβουλές των μάγων ήσαν αρκετά έξυπνες. Ένας πρότεινε να κάψουνε τη λάμια μαζί με το παλάτι και τη σαρκοφάγο, κάποιος άλλος συμβούλεψε να της κόψουν με φτυάρι το κεφάλι, οι υπόλοιποι ήθελαν να καρφώσουνε παλούκια από λεύκα σε διάφορα μέρη του σώματός της, στη διάρκεια της μέρας φυσικά, όταν η λάμια θα κοιμάται αποκαμωμένη απ' τα νυχτερινά της ξεφαντώματα. Δυστυχώς, βρέθηκε κι ένας θεοπάλαβος που στο φαλακρό του κρανίο φορούσε μυτερό σκουφί, ένας καμπούρης ερημίτης, που στοχάστηκε πως με τα μάγια και με τις γητειές μπορεί να μεταμορφώσει ξανά τη λάμια σε κορούλα του Φόλτεστ, και μάλιστα όμορφη σαν ζωγραφιά. Θα ήταν αρκετό, έλεγε, να ξενυχτήσει κάποιος στην κρύπτη και το θέμα θα λυνόταν. Μπορείς να φανταστείς, Γκέραλτ, τι πλήθιμος ήταν, που κατέβηκε την ίδια εκείνη νύχτα στα υπόγεια ολομόναχος. Όπως εύκολα μαντεύεις, δεν έμειναν και πολλά από δαύτον, αν θυμάμαι καλά, μόνο ο σκούφος και το ραβδί του. Όμως, ο Φόλτεστ γαντζώθηκε από αυτή την ιδέα, όπως ο σκύλος πασχίζει να δαγκώσει την ουρά του. Απαγόρευσε οποιαδήποτε απόπειρα να σκοτώσουνε τη λάμια και από κάθε γωνιά της χώρας έφερε στη Βιζιμα τσαρλατάνους, ώστε να μεταμορφώσουν τη λάμια σε βασιλοπούλα. Τι υπέροχη σύναξη ήταν εκείνη! Κάτι συφοριασμένες, κακορίζικες γριές, κάτι βρομιάρηδες κουλοί, κάτι σιχαμεροί ψωριάρηδες, σ' έπανε η ψυχή σου από όλη αυτή τη δυστυχία. Και δώσ' του να κάνουν μαγικά, ιδίως πάνω από τα πιάτα με το ψητό και πάνω απ' τα κύπελλα της μπίρας. Μερικούς, βέβαια, ο Φόλτεστ και το Συμβούλιο τους πήρανε χαμπάρι και τους ξεσκέπασαν, ορισμένους μάλιστα τους κρέμασαν από τις επάλξεις. Αυτοί όμως ήταν λίγοι. Εγώ θα τους κρεμούσα ολουνούς, μηδενός εξαιρουμένου. Δεν χρειάζεται, βέβαια, να προσθέσω, πως όλο αυτό το διάστημα η λάμια περιφερόταν ανε-

νόχλητη και δάγκωνε κάθε μέρα και άλλον, χωρίς να ενοχλείται από τις μαγγανείες εκείνων των απατεώνων. Τότε ο Φόλτεστ, πήρε των ομματιών του και έφυγε από το παλάτι, κανείς πια δεν απόμεινε εκεί».

Ο Βέλεραντ σώπασε και ρούφηξε μια γουλιά από την μπίρα του. Ο Γκέραλτ δεν μιλούσε.

«Κι αυτό, Γκέραλτ, συνεχίζεται εδώ και έξι χρόνια, γιατί το πλάσμα εκείνο γεννήθηκε πριν δεκατέσσερα χρόνια. Είχαμε εν τω μεταξύ κάποιες άλλες σκοτούρες, γιατί ήρθαμε σε σύγκρουση με τον Βίζιμιρ του Νόβιγκραντ, εξαιτίας όμως φυσιολογικών, κατανοητών διαφορών. Είχαν να κάνουν με τη μετατόπιση μερικών πασσάλων στη μεθόριο, κι όχι με τίποτε θυγατέρες ή συμπεθεριά. Ειρήσθω εν παρόδω, ο Φόλτεστ αρχίζει σιγά σιγά να σκέφτεται το γάμο και ρίχνει και καμιά ματιά στα πορτρέτα που του στέλνουν οι αυλές των όμορων κρατών, τα οποία παλιότερα συνήθιζε να τα πετάει στον απόπατο. Αλλά κάθε τόσο τον κυριεύει πάλι η μανία και στέλνει έφιππους αγγελιαφόρους να βρουν και να του φέρουνε καινούργιους μάγους. Και, όπως ξέρεις, όρισε και αμοιβή, τρεις χιλιάδες, που προσέλκυσε κάμποσους παλαβούς, κάτι ιππότες σαλεμένους, ως κι ένα βοσκοπούλο μουρλό, γνωστό σε όλη την περιοχή για την αποκοτιά του, ο Θεός να αναπαύσει την ψυχή του. Και η λάμια χαίρει άκρας υγείας. Απλώς, κάθε τρεις και λίγο δαγκώνει κάποιον. Θα μπορούσε και να το συνηθίσει κανείς. Κι από αυτούς τους παλικαράδες, που προσπαθούν να λύσουν τα μάγια, το μόνο θετικό είναι ότι το τέρας τους χλαπακιάζει επί τόπου και δεν χρειάζεται να εγκαταλείπει το υπόγειο. Και ο Φόλτεστ έχτισε καινούργιο παλάτι, πολύ όμορφο κι αυτό».

«Και για έξι χρόνια», είπε ο Γκέραλτ σηκώνοντας το κεφάλι, «για έξι ολόκληρα χρόνια κανείς δεν έλυσε το πρόβλημα;»

«Όχι βέβαια». Ο Βέλεραντ κοίταξε το γητευτή εξεταστικά. «Γιατί, απ' ό,τι φαίνεται, το πρόβλημα είναι άλυτο κι αυτό πρέπει κανείς να το δεχτεί. Αναφέρομαι στον Φόλτεστ, τον σεβαστό

και προσφιλή μας μονάρχη, ο οποίος συνεχίζει να κρεμάει αυτές τις προκρηύξεις στα σταυροδρόμια. Μόνο που τελευταία έχουμε μειωθεί οι εθελοντές. Πριν λίγο καιρό εμφανίστηκε κάποιος, ήθελε όμως τις τρεις χιλιάδες προκαταβολικά. Τον βάλουμε κι εμείς λοιπόν σε ένα σάκο και τον φουντάραμε στη λίμνη».

«Δεν λείπουν ποτέ οι απατεώνες».

«Όχι, δεν λείπουν. Και μάλιστα είναι αρκετοί», μουρμούρισε ο καστελάνος, χωρίς να αφήνει από τα μάτια του το γητευτή. «Γι' αυτό, όταν πας στο παλάτι, μη ζητήσεις το χρυσάφι προκαταβολικά. Αν βέβαια, πας ίσαμε 'κεί».

«Θα πάω».

«Αυτό είναι δικό σου θέμα. Πάντως, θυμήσου τη συμβουλή μου. Και όσο αφορά την αμοιβή, τελευταία, όπως σου είπα, άρξισαν να κάνουν λόγο για το δεύτερο μέρος της. Τη βασιλοπούλα για γυναίκα. Δεν ξέρω ποιος το σκέφτηκε αυτό, αν όμως η λάμια μοιάζει με αυτό που διηγούνται, τότε το αστείο είναι αληθινά εφιαλτικό. Κι ωστόσο, δεν έλειψαν οι κρετίνοι που έτρεξαν δίχως να το πολυσκεφτούν στα υπόγεια του παλατιού, μόλις έσκασε η είδηση πως είναι δυνατόν να μπουν στη βασιλική οικογένεια. Συγκεκριμένα δυο παπουτσίδες παραγοί. Γιατί, άραγε, οι παπουτσίδες να είναι τόσο βλάκες, Γκέραλτ;»

«Δεν ξέρω. Και γητευτές, καστελάνε, προσπάθησαν;»

«Μα βέβαια, ήρθαν μερικοί. Τις πιο πολλές φορές, μόλις άκουγαν πως της λάμιας πρέπει να της λύσουν τα μάγια και δεν μπορούν να τη σκοτώσουν, σήκωναν τους ώμους και έφευγαν. Γι' αυτό και τώρα, Γκέραλτ, σέβομαι πιο πολύ τους γητευτές. Κι ύστερα ήρθε ένας, ήταν πιο νέος από σένα, το όνομά του δεν το θυμάμαι, αν είπε κάποιο όνομα. Εκείνος το προσπάθησε».

«Και τι έγινε;»

«Η βασιλοπούλα με τα υπερτροφικά δοντάκια, σκόρπισε τ' άντερά του σε τόση απόσταση, όση μπορεί να φτάσει μια σαίτα με το τόξο».

Ο Γκέραλτ έγνεψε με το κεφάλι.

«Άλλοι δεν ήρθαν;»

«Εμφανίστηκε ένας ακόμα».

Ο καστελάνος σώπασε προς στιγμή. Ο γητευτής δεν τον πίεσε να μιλήσει.

«Ναι», είπε τέλος ο καστελάνος. «Ήρθε άλλος ένας. Στην αρχή, όταν ο Φόλτεστ τον φοβέρισε πως θα τον στείλει στην κρεμάλα εάν σκοτώσει ή πληγώσει τη λάμια, εκείνος γέλασε και άρχισε να μαζεύει τα πράγματά του. Ύστερα όμως...»

Ο Βέλεραντ χαμήλωσε ξανά τη φωνή του, που τώρα ακουγόταν σαν ψίθυρος, και έσκυψε πάνω από το τραπέζι. «Ύστερα δέχτηκε να αναλάβει το εγχείρημα. Βλέπεις, Γκέραλτ, εδώ στη Βιζίμα υπάρχουν κάποιοι μυαλωμένοι άνθρωποι, ακόμα και υψηλά ιστάμενοι, που όλη αυτή την ιστορία την έχουν σιχαθεί. Οι διαδόσεις λένε, πως οι άνθρωποι αυτοί έπεισαν κρυφά το γητευτή να μην ασχοληθεί με μαγικά και αλχημείες, αλλά να σφάζει επί τόπου τη λάμια και στο βασιλιά να πει ότι τα μαγικά του δεν πέτυχαν και πως η κορούλα του έπεσε από τα σκαλιά και τσάκισε το σβέρκο της, πως πρόκειται για ένα φοβερό ατύχημα. Ο βασιλιάς, βέβαια, θα θυμώσει, και τελικά δεν θα πληρώσει ούτε ένα όρεν απ' την αμοιβή. Ο γητευτής μάς απάντησε πως αν το τραβάει η όρεξή μας ας κυνηγήσουμε μόνοι μας λάμιες, και πως εκείνος δεν ενδιαφέρεται. Τι να κάνουμε κι εμείς... Αρχίσαμε τα παζάρια... Τελικά, όμως, δεν έγινε τίποτα».

Ο Γκέραλτ ανασήκωσε τα φρύδια.

«Τίποτα», επανέλαβε ο Βέλεραντ. «Ο γητευτής δεν ήθελε να πάει αμέσως, από την πρώτη νύχτα. Όλο γυρόφερνε το μέρος, έστηνε καρτέρι, χασομερούσε χωρίς λόγο. Τελικά, όπως λένε, είδε το τέρας εν δράσει, γιατί η λάμια δεν βγαίνει από την κρύπτη μόνο και μόνο για να τεντώσει τα ποδάρια της. Την είδε λοιπόν, και την ίδια εκείνη νύχτα έγινε καπνός. Ούτε αντίο δεν μας είπε».

Ο Γκέραλτ έκανε ένα μορφασμό με το στόμα, που θα πρέπει να ήτανε χαμόγελο.

«Οι μυαλωμένοι άνθρωποί σου», ρώτησε, «έχουν ακόμα εκείνα τα χρήματα; Οι γητευτές δεν ζητάνε προκαταβολή».

«Ναι», αποκρίθηκε ο Βέλεραντ, «θα πρέπει να τα έχουν».

«Και οι διαδόσεις δεν λένε πόσα είναι;»

Ο Βέλεραντ έτριξε τα δόντια του.

«Κάποιοι κάνουνε λόγο για οχτακόσια...»

Ο Γκέραλτ έστρεψε το κεφάλι του.

«Άλλοι», γρύλλισε ο καστελάνος, «μιλάνε για χίλια».

«Δεν είναι πολλά, αν λάβουμε υπόψη ότι οι διαδόσεις μεgehθούνουν το καθετί. Εξάλλου, ο βασιλιάς δίνει τρεις χιλιάδες».

«Μην ξεχνάς την αρραβωνιαστικιά», τον ειρωνεύτηκε ο Βέλεραντ. «Όμως, για τι πράγμα μιλάμε; Το ξέρουμε, τόσο εγώ όσο κι εσύ, πως εκείνες τις τρεις χιλιάδες δεν πρόκειται να τις πάρεις ποτέ».

«Πώς άραγε το ξέρουμε;»

Ο Βέλεραντ χτύπησε με τη γροθιά του την επιφάνεια του τραπέζιού.

«Γκέραλτ, μη μου χαλάς την εντύπωση που έχω για τους γητευτές! Αυτό κρατάει ήδη έξι χρόνια! Η λάμια εξολοθρεύει πενήντα ανθρώπους το χρόνο, τελευταία όλο και λιγότερους, γιατί καθέννας φυλάγεται και δεν πλησιάζει το παλάτι. Όχι, αδερφέ, εγώ πιστεύω στις μαγανείες, έχουν δει πολλές τα μάτια μου, και εμπιστεύομαι, μέχρι ενός σημείου, τις ικανότητες των μάγων και των γητευτών. Αλλά, το να λυθούν τα μάγια είναι μια ανοησία, που σκέφτηκε εκείνος ο σιχαμερός γερο-καμπούρης, που αυτά που έτρωγε στην ερημιά τού σάλεψαν το λογικό, μια ανοησία που κανένας δεν πιστεύει. Εκτός από τον Φόλτεστ, φυσικά. Όχι, Γκέραλτ! Η Άντα γέννησε λάμια επειδή πλάγιασε με τον ίδιο της τον αδερφό και κανένα ξόρκι δεν μπορεί να αλλάξει τα πράγματα. Η λάμια τρώει ανθρώπους, γιατί είναι λάμια, και πρέπει να τη σκοτώσεις. Όμορφα και παστρικά. Άκουσε: πριν δύο χρόνια κάτι βλαχαδερά από ένα ξεροβούνι στην περιοχή του Μαχακάμ, που ένας δράκος τούς έτρωγε τα πρόβατα, πήγαν όλοι μαζί με τα στειλιάρια τους και τον

ξεκάναν στο άψε σβήσε και μάλιστα δεν θεώρησαν απαραίτητο να παινευτούν για ό,τι έκαναν. Κι εμείς, εδώ στη Βιζύμα, περιμένουμε ένα θαύμα και κάθε πανσέληνο κλειδαμπαρώνουμε τις πόρτες δυο και τρεις φορές ή δένουμε σ' ένα στύλο στα υπόγεια του παλατιού κακούργους, υπολογίζοντας να τους φάει το τέρας και να γυρίσει χορτασμένο στο κιβούρι του».

«Δεν είναι κι άσχημος τρόπος», χαμογέλασε ο γητευτής. «Τουλάχιστον, η εγκληματικότητα μειώθηκε καθόλου;»

«Ούτε στο ελάχιστο».

«Πώς πάει κανείς στο καινούργιο παλάτι;»

«Εγώ ο ίδιος θα σε πάω. Και για την πρόταση των μυαλωμένων ανθρώπων, τι έχεις να πεις;»

«Καστελάνε», είπε ο Γκέραλτ. «Δεν υπάρχει λόγος να βιαστούμε. Άλλωστε, ανεξάρτητα από τις προθέσεις μου, μπορεί πραγματικά να συμβεί κάποιο ατύχημα. Τότε, οι μυαλωμένοι άνθρωποί σου θα πρέπει να σκεφτούν πώς θα με γλιτώσουν απ' την οργή του βασιλιά και να ετοιμάσουν εκείνα τα χίλια πεντακόσια όρεν, για τα οποία μιλούν οι διαδόσεις».

«Είχαμε συμφωνήσει χίλια».

«Όχι, κύριε Βέλεραντ», είπε αποφασιστικά ο γητευτής. «Εκείνος που του προσφέρατε χίλια, το 'σκασε την ίδια στιγμή που αντίκρισε τη λάμια. Αυτό σημαίνει πως ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος από χίλια. Αν δε, είναι μεγαλύτερος κι από χίλια πεντακόσια, αυτό δεν μένει παρά ν' αποδειχθεί. Φυσικά, εγώ πριν φύγω, θα πω ένα αντίο».

Ο Βέλεραντ έξυσε το κεφάλι του.

«Γκέραλτ; Χίλια διακόσια γίνεται;»

«Όχι, καστελάνε. Δεν είναι εύκολη η δουλειά. Ο βασιλιάς δίνει τρία χιλιάρικα και, πρέπει να ξέρεις, πως το να λύσεις τα μάγια συχνά είναι ευκολότερο από το να σκοτώσεις. Και τελικά, αν ήταν τόσο απλό, κάποιος από εκείνους που ήρθαν εδώ πριν από μένα, θα την ξεπάστρευε τη λάμια. Νομίζετε ότι άφησαν το τέρας να τους δαγκώσει, γιατί σκιαζόντουσαν το βασιλιά;»

«Εντάξει, αδερφέ». Ο Βέλεραντ κούνησε κουρασμένα το κεφάλι. «Η συμφωνία μας ισχύει. Όμως, στο βασιλιά ούτε κουβέντα πως μπορεί να συμβεί κάποιο ατύχημα. Λάβε το σοβαρά υπόψη σου αυτό».

III

Ο Φόλτεστ ήταν αδύνατος, και είχε όμορφο –θα ’λεγες, υπερβολικά όμορφο– πρόσωπο. Όπως υπολόγισε ο γντευτής, ακόμη δεν είχε κλείσει τα σαράντα. Καθόταν σε θρόνο σκαλισμένο πάνω σε μαύρο ξύλο, κι είχε τα πόδια απλωμένα προς τη μεριά του τζακιού, όπου ξαπλωμένα εμπρός του ζεσταίνονταν δύο σκυλιά. Πλάι του, σε ένα είδος μπαούλου, καθόταν ένας μεγαλύτερος, εξαιρετικά σωματώδης άντρας με γένια. Πίσω από το βασιλιά στεκόταν ένας άλλος άντρας, ντυμένος με ρούχα πλουμιστά και ξινοσμένη, ξιπασμένη μορφή. Ένας ευπατρίδης με τα όλα του.

«Ένας γντευτής από τη Ρίβια», είπε ο βασιλιάς ύστερα από μια στιγμή σιωπής, που ακολούθησε τις συστάσεις που έκανε ο Βέλεραντ.

«Μάλιστα, εξοχότατε», είπε ο Γκέραλτ χαμηλώνοντας το κεφάλι.

«Πώς έγινε κι άσπρισαν έτσι τα μαλλιά σου, αν κι όπως βλέπω είσαι νέος; Από τα ξόρκια κι απ’ τα μαγικά; Καλά, εντάξει, ένα χωρατό έκανα, δεν χρειάζεται να απαντήσεις. Απ’ ό,τι καταλαβαίνω, έχεις αρκετή πείρα».

«Μάλιστα, εξοχότατε».

«Για pes μου, λοιπόν».

Ο Γκέραλτ υποκλίθηκε ακόμα πιο βαθιά.

«Γνωρίζετε, εξοχότατε, ότι ο κώδικάς μας δεν επιτρέπει να εκθέτουμε όσα έχουμε κάνει».

«Βολικός κώδικας, αγαππητέ γντευτή. Εξαιρετικά βολικός, θα